

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

עג.

עין משפט נר מצוה

בו א מיי פ"ט מהל'
אירוני ביאה הלכה
יא סגנו לארץ קמח טושיע
הר"ע מ"א ז' פ"א כד וק"י
כ פ"ט ג'
ב מ"ג שס פ"א הל"ד
טושיע אה"ע מ"א ו ספ"י
ז'
כא ג מ"ג שס ה"א
טושיע שס פ"ט יח:
כב ד ה מ"ג שס פ' טו
ה"א הלכ:
ל ו מ"ג שס ה"א לא
טושיע אה"ע מ"א ד פ'
ספ"י הלכ:

מוסף תוספות

א. בשלמא הא דרשין
ממור בשתוקי ינחא
דדרשין בקהל ודאי הא
דלא יבא אבל למישרי
שתוקי בקהל דאי הכי
מסקי מיתורא דקהל. מ"ס
הר"א"ש ב. ב. דמ"ס ט"ו כמזכר
ספ"י שנין: רוב שמאלא
דפליגי לקמן בארסיה
שעברא להריותה לא
חשיב ודאי ממור דמאן
דרשי ליה במקלות היינו
משום דלית ליה דר'
אלעזר דספקן בודאן
אסור. (ועי' רש"י).
ג. שאם היה מן הארוס לא
היתה משלכת אותו שהרי
נאמנת עליו לומר שהוא
מן הארוס. מ"ס הל"א"ש
(ועי' שם שמתיר כזה).
וכן יש לתקן דקאמר
ומיטות שלבו בעליהם
למדינת הוי' הואיל
והשליכיתו ודאי ממור
הוא. מ"ס ט"ו.

תוס' ר"י חזקן

אסור דקהל גרים אקרי
קהל. ופי' לפסולים
(שבהנאים) [שהכהנים]
על בנותיהם
והם לא הותרו ככהונם,
אבל לפסולים שהאנשים
הפסולים הותרו עליהם
מלישא אותם כגון ממור
או פסול אף הן
הותרו דהשוה הכותב
אשה לאיש לכל עונשין
[לעיל] לה,
א. והכי יתאם אלה
מותרות [יבמות פד,
ב]. רוב כשרים אצלה.
רוב העולם כשר אצל
פניה, שאין הולד ממור
אפילו מעובר כוכבים
ועבר שאין ממור אלא
מקריבים. אינה לגבה.
הבועל אצלה. מאי אמרת.
לפסול אותם דילמא אולא
לגבייהו וזה הקרוב נשאר
במקום קביעותו. [שתוקין]
והבן יא. [לא ישא]. ורבנן
שור ספקן בספקן. [אשת
איש. אע"פ שרוב פסולים
אצלה אם נבעלה לפסול
לה הולד אינו ממור דרוב
בעילות אחר הבעל. ו].
ואם ילדה ממור אינה
משיכיו שיכולה לומר
מבעלי הוא.

(א) [יבמות עד ט"ז].
(ב) [בבב"י נוסף: עד קהל].
(ג) [בבב"י נוסף: ואייתר
ליה חד קהל להקל גרים].
(ד) שם פד. פה. לקמן ע"ה.
(ה) [בבב"י ט"ז]. כמבואר
טו. ע"ה פד. [יבמות טז:
ונבחרים ע"ה. ו] כמבואר
ג"י. טו. ו]. [בבב"י
מבואר פנייתו]. [ב] [בבב"י
נוסף: מורה]. ט]. [בבב"י
אסופית. וכו']. [כ"ה. כ.
ועי' גל"ה ט"ז]. [בבב"י
כמה]. ט]. [בבב"י מנחם:
"בקהל"ו כמזכר "ב"י].
ועי' הגהות גב"ד.
ט] [בבב"י נוסף: מ"ה. רש"י].
ט]. [בבב"י נוסף: ליתא בש"מ
שהוא כד"ן סופ"ק. ועי'
מ"ה פ"א ק"ף]. ושם ועל
הספקן. ט]. [לעיל לה ע"ה].
ט]. [בבב"י]. ט]. [לעיל
סד. יבמות מה. ט"ו].
ט]. [לקמן עד. ט]. [ג'
לדוקן בספקן. ומראה
כהן. וכו'. כמ"ס ט"ו].
ק]. [בבב"י מ"ה. רש"י].
ט]. [בבב"י נוסף: מנשה
זה ממלא בעלית גדולות
סוף הלכות גיטין והוא
בר"ה שם פרק זה ס"י ז' ע"ה].
ט]. [בבב"י נוסף: כמ"ס].
ט]. [לקמן עד. ט]. [טוטה
מ"ה].

תורה אור השלם

1. לא יבא ממור בקהל
ו' גם דור עשירי לא יבא
לו בקהל. דברי' כג ב
2. הקהל חוקה אחת
לכם ולגד וגד חקת
עולם לדורותיכם בכם
פגר יתקו לפני. כמבאר
טו טו

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא יבא
ועי' בעל השמוקת שם
על אמו ויבמת הוא ממק:

מוסף רש"י

לא הותרו כשרות
להנשא לפסולים. כל
הותרו כשרות והותר
מלישא לפסולים לחלוץ
שמותיהם בשרא. ועי' פ'
שהפך הותרו כשרות
כשהוא לא הותרו לחלוץ
[יבמות פד. וכו' וכו'] לקמן
ע"ה. ביוחסין. כשהיה
[כבודות ג"י].

חד להניס. מדהוה מלי למיכתביניהו לכולהו בחלה אזהרה וחד קהל
לא יבא ממור ועמומו ומואבי בקהל גם דור עשירי לא יבא להם
בקהל עד עולם ובזי מצרי ואדומי דור שלישי יבא להם בכס: חד
לקהל כהנים וחד לקהל לויס וחד לקהל ישראלים. דאי היה כמינ

חד לכהנים וחד ללוים וחד לישראלים וחד
למישרי ממור בשתוקי וחד למישרי שתוקי
בישראל. קהל גרים לא איקרי קהל ורבי
יהודה כהנים ולויס מחד קהל נפקי אייתר
ליה לקהל גרים ואיבעית אימא ה"נ תרי
קהלי ניגהו ממור בשתוקי ושתוקי בישראל
מחד קהל נפקא ילא יבא ממור בקהל ה'
ממור ודאי הוא דלא יבא הוא ממור ספק
דדרשין הכי ממור ודאי הוא דלא יבא
בקהל הא ממור ספק יבא ודקתני
מתני' שתוקי פסול הוא מדרבנן
דלקמן שמה שא אחרו מ'אביו:
קהל גרים לא איקרי קהל דלא
אייתר לן קרא לקהל גרים: מהד
קהל נפקי. דשבת אחר ה'ס ואין
לקרות קהל ח'י השבט: בני נמי שרי
קהלי ניגהו. גבי כהנים ולויס
אינטריכו תרי קהלי לדרשה ואפי'
הכי אייתר להו חד לקהל גרים:
ממור בשתוקי ושתוקי בישראל מהד
קרא נפקי. חד מקהל ודאי וחד
מממור ודאי דהכי דרשין לא יבא
ממור ודאי בקהל ודאי לא ממור
ספק בקהל ישראל ודאי ה'ו ממור
ודאי בקהל ספק יבא: ואיבעית
אימא בני נמי טרי קהלי ניגהו.
כלומר להטך תרתי דרשות תרי
קראי אינטריכו ואי לא אייתר קרא
לא היה דרשין ממור ודאי הוא דלא
יבא הא ספק ממור יבא אלא הוה
אמרינן ככל שאר ספיקי איסור על
הודאי אזהרת ודאי ללקות עליו ועל
האזהרת ספק אזהרת ספק לאיסורא:
הקהל חוקה אחת לכם ולגד וגד
למכתב קהל הכה אלא למימר דגר
אקהל קאי ולא שמעינן דאיקרי קהל:
לא הותרו כשרות. כהנות: לינשא
לפסולי. לפסולי כהונה גר חלל
משותרם שהכהנים הותרו על
צנתייהם וחס לא הותרו עליהם
מלישא אותן אלא לפסולין שהאנשים
הפסולין הותרו עליהן מלישא אותן
כגון ממורין או נתינים אף הנשים
הותרו עליהם דהשוה הכתוב אשה
לאיש לכל עונשים שבתורה וזכי
למרינן יבמות בפרק יש מותרות
(דף פד.): רגמוסו ל"ג. שהי שם
גרים הרבה והוקשה להם שאמר קהל
גרים לא איקרי קהל: איכה דרשי
טו'. בתמיה: מוסר כהנים. דלא

[וחד למישרי שתוקי בישראל. תימה היכי מידרש שתוקי בישראל
מיתורא דקהל? וי"ל דמקיש ממור לקהל מה גבי קהל ממשטינן
קהל ספק ה"ג גבי ממור ממשטינן ממור ספק. מ"י:]
אלא מעתה שתוקי שתוקי לא ישא. קשה דמשמע דפשיטא ליה
דמותר זה ובפרק החולץ [יבמות דף
לג]. אמר רבנא גופיה ר"ל [כמ"ס
דמתני' פ] דלמחר ספיקו אסור וי"ל
דהתם קאמר רבא אליביה אלא הכא
דקאמר מ"ט אמרו שתוקי פסול קא
צעי אליבא דכ"ע: מאי איבא
מיעוט ארוכות בו'. תימה דמשמע
טעמא דליכא למיחש משום דהוה
מיחש ולא ידעינן שמארוסה היא
הא אנו יודעים שמארוסה היא
ודאי איכא לאחזוקי בצמורות ולא היא
דאפילו ידעינן שמארוסה היא לא
הוי ממור דהא אמרי' [לקמן דף עה].
ארוסה שעברה הולד כשר ויעוד
קשה פ' דמאי קאמר ומיעוט שהלכו
צעליהם למדינת היס דהאי נמי יש
לנו להכשירו דשמה צל על ידי שם
וישימש י"י הוה עובדא (בירושלמי)
דאצוה דשמואל שהלך למדינת היס
וצל על ידי שם ושימש והוליד את
שמואל יש לומר דהכל איכא ריעותא
שהשליכות וחס אנו יודעים שהו'
מארוסה מחזקין ליה זדאי ממור
שאם היה מן הארוס לא היתה משליכתו
אזי נמי י"י הוה עובדא (בבב"י)
על ידי שם אלא דוקא פ' כשאומרת
כן אלא האי אסופי כיון דאין אמו
מעדה עליו אין לתלות בהכי:

בכהנת לא הותרו כשירות להנשא לפסולים ומותר בממורת כרבי יוסי: אלו
הן שתוקי כל שמכיר: אמר רבא דבר תורה שתוקי כשר מאי טעמא רוב
כשרים אצלה ומיעוט פסולי אצלה ואי אזלי אינהו לגבה כ"ב כל דפריש מרובא
פריש מאי אמרת דילמא אולה איהו לגבייהו הוה ליה קבוע וכול קבוע
כמחצה על מחצה דמי והתורה אמרה לא יבא ממור ודאי הוא
דלא יבא הא ממור ספק יבא בקהל ודאי הוא דלא יבא הא בקהל
ספק יבא ומה טעם אמרו שתוקי פסול גזירה שמא ישא אחותו מאביו
אלא מעתה שתוקי שתוקי לא ישא שמא ישא אחותו מאביו כל כי
הני מזנו ואולי בת שתוקי לא ישא שמא ישא אחותו מאביו אלא לא
שכיחא ה"נ לא שכיחא אלא מעלה עשו ביוחסין ואמר רבא דבר תורה
אסופי כשר מאי טעמא אשת איש בבעלה תולה מאי איבא מיעוט ארוכות
ומיעוט שהלך בעליהם למד"ה כיון דאיבא פנויה ואיבא נמי דמחמת
רעבון הוה פלגא ופלגא והתורה אמרה לא יבא ממור בקהל ה' ממור ודאי
הוא דלא יבא הא ממור ספק יבא בקהל ודאי הוא דלא יבא הא בקהל
ספק יבא ומה טעם אמרו אסופי פסול פ' שמא ישא אחותו מאביו אלא
מעתה אסופי אסופית לא ישא שמא ישא אחותו בין מאביו בין מאמו
כל הני שדי ואולי בת פ' אסופי לא ישא שמא ישא אחותו אלא לא שכיח ה"נ
לא שכיח אלא מעלה עשו ביוחסים אמר רבא בר רב הונא ימצאו מהול
אין

הזכור כשרות לינשא לפסולין: רוב כשרים אצלה. דכיון דמכירים את אמו דפנויה היא רוב העולם כשרים אצלה שאין הרוב ממורים וקרובים
שהולד מהם ממור ואף עובד כוכבים ועבד אם פ' זל עליה אין הולד ממור. כגון ממורין וקרובין: ואי דאולי אינהו לגבה. ואם
צבעילה זו הלך הבעל אצלה דהשתא נד ליה ממקום קביעותו ואין לדנו צמורת קבוע שהוא נדון כמחצה על מחצה יש לנו לומר כל דפריש
מרובא פריש והולד כשר: מאי אמרת. מחצה טעם תבא לפסולו דילמא אולה איהי כו'. אין זה אלא ספק והמורה אמרה ממור ודאי הוא
דלא יבא ה'ו ממור ספק יבא: כל כי הני מזנו. בתמיה וזי כל בעילות הנמנאות נעיל על אצוי של זה לומר הוה הוליד כל שתוקי
העיר: צם שתוקית. שולדה על ידי נשואין שנשאת למותר לה: לא ישאנה. שתוקי שמה צנו של בעל השתוקית הוא (פ) שבא על
אמו של זה תחלה צנות ואח"כ נשא שתוקית: אלא לא שכיח. מסקנא דקושא היא אלא להכי לא חיישינן משום דלא שכיח שנשא
לו אחרו. אי נמי שתוקי מילתא דלא שכיחא ומילתא דלא שכיחא לא גזרו בה רבנן זה עיקר: דבר סורה אסופי כשר. אע"פ שאין
מכירים את אמו ומיחש שמה מאשת איש שנבעלה לאחר רבו פסולין אצלה ליכא למימר הכי: מאי טעמא אשה איש צבעלה סולה.
אם ילדה ממור אינה משליכתו לפי שיש לה לומר מבעלי הוא: מאי איבא. לאחזוקי בצמורות איבא מיעוטא שהן ארוכות ואין להם
לתלות צבעול נשואות שהלכו צעליהן למדינת היס כיון דאיבא נמי למימר של פנויה הוא וכשר או של אשה מבעלה והשליכתו אמו מחמת
רעבון: שמה ישא אחוסו מאביו. דאחרו ממור מאלו יבא למיכר כיון דמכירין את מותו שהיא צחות כשריה לא מספקין לה
צמורה לומר שהוא היה בנה והשליכתו: כל הני שדי ואולי. וכי כל צנים שהיו לה השליכה שחזיק כל הנאספים בני אס אחת ובכפך
בני אב אחד ומשתי אמהות נמי לא כדאמר לעיל כל הני מזנו ואולי: צם אסופי. מן הנשואין שמה בעל האסופית הוא אציו: